

ספר שפת אמת - בראשית - לחנוכה - שנת [תרל"ו]

(ליל ב) אמו"ז ז"ל הגיד בשם רבותינו ז"ל פי הגמרא פתילות ושמונים שאמרו חכמים אין מדליקין בהם בשבת מדליקין בהן בחנוכה. דהיינו נפשות מבני ישראל אשר לא טהורים הם כי נפש ר"ת נר פתילה שמן ואלו שאין להם עלי' בשבת היינו שאור מסכסך בהם ואין נמשכין כו'. מ"מ יש עלי' להם בחנוכה עכ"ד ז"ל. כי יו"ט האלה חנוכה ופורים הם בחי' תושבע"פ כי הג' מועדות שנתן לנו הקב"ה הם תורה שבכתב שמפורשין בתורה והקב"ה נתן לנו זמני קודש אשר נתקדשו בעת הבריאה שהכל בתורה נברא. והם עדות שהקב"ה בחר בישראל ויש לו התקרבות אליהם שהרי מסר לנו מעדות שלו וזהו שם מועד מלשון עדות כמ"ש במ"א. וחנוכה ופורים הם מועדות שזכו להם בני' במעשיהן נקרא תורה שבע"פ והם עדות שהם בוחרים בהקב"ה ומיוחדים אליו ושמעשיהן מעוררין אותו ית' שהרי חידשו במעשיהם זמנים מקודשים. וע"י שאלה המועדות זכו בני' להם במעשיהם לכן יוכל למצוא בהם כל נפש ישראל תקונו כי יש לכל בני ישראל דביקות ושייכות להם כנ"ל:

ספר שפת אמת - בראשית - לחנוכה - שנת [תרל"ג]

(ליל ו) אא"ז מו"ר ז"ל הגיד בשם רבותינו ז"ל. פי הגמרא פתילות ושמונים שאין מדליקין בשבת מדליקין בחנוכה אשר אף הנפשות שאין להם עלי' בשבת יכולין לעלות בחנוכה ונפש נוטריקון נר פתילה שמן. ופתילות הפסולין שאור מסכסכת בהן. נדעך וקופץ כו'. והיינו שלא יוכל לקבל ההארה תוך עומק לבו כו'. והיינו שיש נקודה פנימיות בכל איש ישראל שאין שם מגע נכרי רק שצריך להיות שנקודה זו תתפשט בכל האדם. ועל ידי הלל והודאה יכולין להכניס נקודה זו בכל הנפש. והוא עי"ז ששמח האדם בנקודה זו ונותן הודאה להקב"ה על שזכה להיות בכלל ישראל. עי"ז החשק יכול להרחיב הנקודה. והנה הלל והודאה הם ב' מדרגות שהלל הוא שבח וצריכין להיות מקודם אצל האמת כמ"ש הללו עבדי ה' שלא להיות משועבד לשום דבר רק להשי"ת. אבל הודאה יכול להיות לכל איש ישראל. ואף המלוכלך בחטא. ע"י הודאה ויודוי דברים מתקרב כמ"ש מודים מכלל דפליגי. שאף מי שנפרש מהקדושה יוכל להתקרב ע"י הודאה. וגם הודאה על נס. ודאי הוא עי"ז שמבינים שאין ראויים לנס. כי מה שייך הודאה להקב"ה על נס הלא אין הפרש לפניו בין נס לטבע רק על ידי שמבינים שאין זוכין לנס שייך הודאה ועי"ז משיגין אח"כ עומק הנס להלל לפניו כנ"ל:

ספר שפת אמת - בראשית - לחנוכה - שנת [תר"ס]

ענין הלל והודאה הם שם א"ד ושם אהי"ה על כל נפלאותיו של הקב"ה הם סתים וגליא. וכשנעשה נסים לאבותינו יש הלל על הישועה שבנ"י מרגישין ורואין. אבל עומק נפלאותיו אין לשער ולספר כמ"ש ולך עשית שם גדול וקדוש בעולמך וזה עיקר הישועה התיקון שנעשה למעלה וזה בחי' הודאה מה שאין רואין בעין. רק שמבינים מן הנגלה. הנסתר. ועי"ז יש להודות. וזה הישועה הנסתרת הוא קיים לדורות שהוא למעלה מן הזמן. וזה שם אהי"ה. וכמו כן בהללוי' שאמרו חז"ל שהוא גדול שבכולן שכולל שם ושבח כאחד הוא ג"כ ב' שמות הנ"ל שם אדנ"י ואהי"ה גי' הללוי"ה. ובאותו הדור היו חכמים גדולים כמ"ש בני בינה כו' קבעו. והבינו שזה הנס יש בו דברים נסתרים. ולכן זכו להמשיך רשימה מזה הנס על כל השנים שזה מבחי' שם אהי"ה כנ"ל:

ספר שפת אמת - בראשית - לחנוכה - שנת [תר"ס]

אמו"ז ז"ל הגיד בשם הקדושים על הגמ' פתילות ושמונים שאין מדליקין בשבת מדליקין בחנוכה. שהוא רמז שאותן הנפשות שאין יכולין לעלות בש"ק מ"מ יש להם עלי' בחנוכה. ואמר כי נפש נוטריקון נר פתילה שמן. ומצאתי רמז לזה מן הפסוק סבוני כדבורים דועכו כאש קוצים ואיתא כי שלש כי אמילם רמז לג' מלכויות בבל מדי יון. א"כ דועכו כאש קוצים רומז על יונים. וכ"כ רש"י דחה דחיתני לנפול על יון ע"ש. ופי' דועכו כאש קוצים שלא הניחו אורן של ישראל להאיר בשלימות רק קופץ ממקום למקום כן פרש"י שם. וזה עצמו פסול הפתילות שהאור מסכסכת בהם. לכן הגם שביהמ"ק הי' קיים מ"מ לא הי' האור מאיר בשלימות ע"י גזירות אותן הרשעים. וכן הוא בפרט כל נפש. שנצרך נר פתילה שמן שיחול עליהם אור הקדושה. והם בחי' מעשה דיבור ומחשבה. וכשאין המדו"מ מתוקן. אין השמן נמשך והאור מסכסך. וכן הי' בימי חשמונאי. אעפ"כ כתיב כי אמילם וזכו לגבור על חושך של יון. ולכן הימים

הללו מסייעים לכל הנפשות אפילו פתילות שאור מסכסך בהם יכולין להתתקן ולהאיר:
איתא כי היונים רצו לבטל חודש שבת ומילה. דכ' שער החצר הפנימית כו' ביום החודש יפתח וביום השבת יפתח.
ובהם התגלות הפנימיות שנמסר רק לבנ". ולעומת זה ג"כ בנפש ברית הלשון וברית המעור. והרשעים עמדו לסתום
אלה הפתחים. וגם ברית הלשון ע"י שכפו לתרגם התורה יונית. וכשנעקרו אותן הרשעים נגלה לבנ"י עוד הארה על
הפתח גם מבחוץ:

ספר שפת אמת - בראשית - לחנוכה - שנת [תרל"ג]

(ליל ג) טמאו כל השמנים. אף שנשאר פך אחד. אם היל' נגנו בקרקע א"ש דלא היל' בהיכל. אכן נראה שזה באמת הנס
אף שטמאו כל השמנים נשאר פך זה ואותו פך שהיל' בנס נתעלה ויצא מן הגשם ולא היה ממשות של שמן וכן כל נס
שיוצא מן הגשמיות וא"ש שהיל' הנס בליל א' ג"כ שנודע שהיל' למפרע נס בפך זה. ואדמו"ז ז"ל אמר שפך זה רמז
שלעולם נשאר נקודה בישראל אשר הקב"ה מגין עליה שלא יש שם מגע נכרי וע"ז נאמר מגן אברהם. בחותמו של
כ"ג רמז על אברהם אתה כהן כו' אדם הגדול כו' והוא ג"כ כנ"ל רק שנקודה זו צריכה חיפוש על ידי שאדם מאמין
שיש בכל דבר נקודה גנוזה וחופש בכל כחו נמצאת לו וכ"כ בדקו ולא מצאו רק פך אחד מכלל שצריכה חיפוש. וזה
עצמו נרות חנוכה שמאירין שנוכל למצוא נקודה הגנוזה כי כמו כן בגלות זה נמצא נקודה גנוזה שלא נטמאת כנ"ל.
וכן בנפש כל איש ישראל יש נקודה נשמת אלוה ממעל. והמצות הם נרות שנוכל למצוא נקודה הנ"ל. וכ' נר ה' נשמת
אדם חופש כל חדרי בטן. ובזמן זה שיש מצוה בנרות נפתחים כל דברים שנקראים נרות כי כן הם ענין המצות שכל
דבר שיש לו אחיזה בהמצוה בשם או ברמז. יש לו עלי' ע"י המצוה וז"ש דרושים לכל חפציהם: